

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.

Nr. 12

SIBIU,

22 Martie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foaie costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei.

Spicuri din scrierile Sf. Părinți.

Sf. Grigorie Nazianzanul (episcop din Nazianza) povestea chiar el poporului său, cum odată plimbându-se pe marginea mării, a observat cum valurile, înaintând pe prund, lăsau scoici de tot felul, fire de iarbă, și alte amestecături asemănătoare; apoi întorcându-se valurile mării, le luau înapoi, înghiți-au de nou o parte din aceste lucruri, în vreme ce stâncile de împrejur stăteau neclintite și nemișcate, deși valurile veniau și se izbiau cu furie de ele.

Cu acest prilej, făcu sf. Grigorie, următoarea preafrumoasă asemănare: creștinii cei slabi se lasă târați, ca scoicile și firile de iarbă, de valurile acestei vieți. Dar creștinii cei adevărați stau, ca stâncile, neclintiți și nemișcați în fața oricăror furtuni.

Gândul acesta, îl făcu pe sf. Grigorie să repete cuvintele psalmistului David: Doamne, mântuește-mă căci apele au pătruns până la sufletul meu! Doamne scapă-mă din adâncul apelor. (Sf. Grigorie de Nazianz).

Fratele meu! Tinde cât mai des spre Dumnezeu prin scurte dar înflăcărare avânturi ale inimii tale; admiră frumusețea Lui, strigă după ajutorul Lui, aruncă-te în gândul tău la picioarele Crucii Lui, închină-te în fața bunătății Lui, întrebă-l adesea despre mântuirea sufletului tău, ofere-i de o mie de ori pe zi sufletul tău, întinde-i mâna ca un copilăș către tatăl

său, puneți-l pe pept ca un mănunchiu de flori alese, înfige-l în sufletul tău ca un drapel și ațâță-ți inima în mii și mii de chipuri ca să-ți răsără în suflet iubirea de Dumnezeu și să te îndemne la o dragoste arzândă față de Mirele cel ceresc. (Sf. Augustin).

Dacă în grădina din Getsimani, când a zis Hristos: *Eu sunt*, au căzut la pământ toți soldații cari veniseră să-l prindă, ce va fi atunci, când șezând El ca Judecător, va zice către cei osândiți: »Iată Eu sunt acela, pe care voi l-ați batjocorit atât de mult«??

(Sf. Ioan Gură de Aur).

Post dela plăceri, post dela îndestulări, e pe care îl așteaptă dela noi Domnul.

Și dacă nu toți, dar marea mulțime a creștinilor de azi, chiar când postesc, deși o fac cu gândul bun de a plini porunca religiei, — arată de nou și de nou, cât de creștini numai pe din afară sunt ei... Intră creștinul în post; femeia credincioasă își spală toate vasele și vasele, ca să fie curățite de tot ce e de »dulce«, ferbe în ele fără unsoare, dar, gospodina pricepută și cu cămara plină, ea pregătește mâncări de post, aproape mai bune ca cele de »dulce«! Și mănă

creștinul cu poftă, și se satură, încât e tot așa de îndestulat ca în cel mai dulce. »dulce«... Ce »post« e acesta? Postul e înfrânare. Ce înfrânare e aceasta? Postul e lipsire, care să domolească poftele și zburdările trupului. Ce lipsire e aceasta? Postul e o pregătire pentru o viață mai bună, mai curată, mai vrednică de sfânta zi pe care o premerge. Când acest post ne apropie de marile pătămări ale Mântuitorului, tu creștine care te îmbuibi în mâncări bune, deși se zice că-s

de »post«, — prin ce te apropie de acele patimi? În ce fel pătimesti și tu, ca să te apropie de Hristos, cel ce atât de cumplit a pățimit? Iisus a pățimit așa de mult, pentru a alina pătimirile și suferințele atâtor altora. Câte suferințe alini tu în sfântul post sau în afară, de el? — În post Iisus așteaptă dela noi să postim de plăcerile cu cari eram deprinși, să le înfrângem, să le stărpim pe ele.

Dar mai ales: alături de postul nostru trupesc, să meargă *cel mai aspru post sufleteș!*... Dacă ușor vorbeam de rău pe vecinul nostru, sau luam în deșert lucruri zmerite și bune din jurul nostru, — de azi nu numai de mâncări să postească limba noastră, ci și de grăiri de rău, de luări în deșert, de tot ce nu e pe placul și pe voia Domnului. — Să luăm ca pildă pe sfinții părinți și apostoli, cari nu au postit patru posturi pe an, ci *toată viața lor* a fost un neîntrerupt post de ori-ce plă-

ceri și bucurii trupesti, căutând ei numai pe cele sufletești. Apostolul Pavel, cel mai învățat între Apostoli, nu a fost un om de rând, ci bărbat plin de știință, care, în temeiul științei sale, putea lua slujbe de cele mai înalte în țară. În loc de asta a ales calea slujirii Domnului și a răspândirii evangheliei Lui mântuitoare, lucru pe care l'a putut îndeplini în chip așa de puternic, numai supunându-se pe sine unui neîncetat post dela ori-ce plăceri și îmbuibări pământești. El, ca să aibă o bucată de pâine săracă, tocmai cât să nu rabde foame, un cias două pe zi împletea corturi și le vindea pe câțiva bănuți, trăind într'un post trupesc-aspru, — dar în același timp trăind o viață sufletească bogată tuturor celor lipsiți.

Uită-te bine în jurul tău, creștine, câți fac astăzi așa? Și socoți-te apoi și pe tine, și vezi întru-cât te apropie de acest post plăcut Domnului și ducător la mântuire?

Desvoltare vrednică de laudă a vestirii cuvântului Domnului.

— Cum era mai înainte, cum e azi? —

Foița »Glasul Domnului« din Arad, scoate într'un număr al său la iveală, cum era de mut amvonul (scaunul înălțat de pe care se rostesc predicile) chiar în biserica catedrală a Episcopiei din Arad! Nainte de războiu numai rar se spuneau predică prin biserici, (din felurite pricini pe cari nu le mai cercetăm acum), — dar după războiu, poate și pentru cuvântul că ne-a dat Dumnezeu putința de a așeza în Tronurile Arhieresti bărbați învățați mai tineri și plini de râvnă (la Sibiu) pe I. Pr. Sf. Mitropolit Bălan, la Arad pe Pr. Sf. și zelosul Episcop Gh. Comșa, s'a pornit o viață nouă întâi în bisericile lor catedrale, apoi și în zeci și zeci de alte biserici. Așa apoi azi putem mulțumi lui Dumnezeu și mult râvnitorilor Arhieriei, că Amvonul nu mai e mut, ca mai înainte, ci el a prins graiu și răsună fericit de cuvântul cald al slujitorilor altarelor. — Acest spor se vede viu la catedrala din Arad, și tot cam așa e și încolo în țară, cel puțin în bisericile mai de frunte. Iaca ce se vede la Arad:

In 1921 s'au rostit predică 7
» 1922 » » » 7

Iar după așezarea în scaunul de conducere a Episcopiei, a tinerului și mult râvnitorului Arhieriu Grigore, — sporul e foarte îmbucurător:

In 1923 s'au rostit predică 22
» 1924 » » » 31
» 1925 » » » 36
» 1926 » » » 59
» 1927 » » » 64
» 1928 » » » 71
» 1929 » » » 81
» 1930 » » » 91

Adecă: de unde în anii până la 1922 nu se vorbea nici o predică pe lună, în 1926 avem mai multe predică decât Dumineci, semn că s'au spus predică în toate sau mai în toate Duminecile și în 7—10 sărbători. Iar în anii mai noi 1929 și 1930, numărul predicilor, e aproape tot așa de mare ca al Duminecilor și sărbătorilor.

Amvonul adecă a prins graiu viu și plin de dar, — spre lauda celor ce poartă grijă de aceasta și spre bucuria credincioșilor, cari și ei cercetează tot mai numeroși sfânta biserică!

Coroana lui Diogene — Medalia Oastei.

Într-o zi Diogene, — un filozof grec din vremile de demult care trăia în sărăcie de bună voie și înfrânare — vrând să se apere de căldura soarelui, își puse pe cap o coroană de frunze. Un trecător văzându-l, începu a striga după el în batjocură: »jos coroana, filozofule mândru!... coroana se cuvine să o poarte numai eroii cari s'au întors biruitori din câmpurile de luptă»...

Diogene ridică capul și privind țintă în ochii înfruntătorului, răspunse: »taci prostule! află că eu am biruit dușmani cu mult mai cumpliți decât cei din câmpul de luptă; eu am biruit Trufia, Sărăcia și pe acea fiară cumplită ce se chiamă Plăcerea lumească»...

Această istorioară se potrivește și pentru medalia pe care o poartă ostașii Domnului. Mulți neînțelegători ne muștră și pe noi de ce purtăm medalie căci doar medalie poartă numai cei cari au făcut vitegii în frontul războaielor. Răspunsul lui Diogene se potrivește aici. Și noi, ostașii Domnului, suntem într'un războiu sufletesc în care vitegiile sunt mai grele și mai greu de câștigat decât cele din frontul războaielor.

Medalia (cruciulița) trebuie să o purtăm ca un semn de biruință și de biruitori asupra patimilor rele.

(Luată din cartea »Întâia sută istorioare și pilde religioase«, care a ieșit acum de sub tipar. Ostașii Domnului să răspândească în toate părțile această carte pentru ca să putem scoate mai departe a doua, a treia, a patra sută, etc.... până vom avea 10 cărți cu 1000 istorioare și pilde însoțite de 240 chipuri religioase. Va fi o carte minunată și de cel mai mare folos sufletesc pentru toți creștinii. Fiecare carte are 100 istorioare și 24 chipuri religioase și prețul ei este numai 12 Lei).

ÎNSETAREA OMULUI.

O, vai suflete 'nsetat.
De mult nu te-ai adăpat
De apa cea mai curată
Ce de Hristos ne e dată.

Cât pe lume vom căuta
Noi de apă nu vom da,
De o apă de folos
Cum e apa lui Hristos.

Veniți, veniți, fraților,
Să bem apă din izvor,
Din izvorul lui Iisus
Ce curge din cer de sus.

Oh, fraților mei iubiți,
Cari la apă nu veniți

Pe Iisus îl părășiți
Și la păcat vă siliți.

Cât pe lume noi trăim
De păcat să ne ferim
Și să ne rugăm frumos
Domnului Iisus Hristos.

Să ne rugăm de iertare
Pentru greșala cea mare
Care 'n lume am făcut
Cât în ea am petrecut.

Veniți fraților voios
La Domnul Iisus Hristos,
Să-i aducem mulțămită
Că scosu-ne-a din ispită.

Niculae Voivod, ostaș,
Dealul-mare (jud. Someș).

Nici tămâia nu mai place sectanților.

Rugăciunile, noastre sunt mai bine primite de Domnul, când sunt însoțite de jertfe arătate de dânsul, prin glasul prorocilor în Vechiul Testament, iar în Noul Testament de Apostolii Evangheliști — scriitorii acestuia.

Cu toate îndrumările Vechiului Testament, prin care Domnul poruncește poporului să ardă tămâie, totuși bapțiștii se îndoesc, susținând acum cu tărie... că nici tămâia nu trebuie folosită! Netemeinicia învățăturii lor o vădesc următoarele date din Sf. Scriptură:

... »și deschizând vistierile lor, i-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă« (Matei 2, 11)

»A eșit (Zaharia) la sorți după datina preoției, ca să între

să tămâieze în templul Domnului« (Luca 1, 9)

»Și a venit alt înger și a stat la altar, având cădelniță de aur, și i s'a dat lui tămâie multă, ca s'o aducă împreună cu rugăciunile, tuturor sfinților« (Apoc. 8, 3).

La Apocalips bapțiștii se opresc, spunând că aceasta se va întâmpla...

Închei, cu cuvintele Apostolului Pavel: »Nu vă lăsați furați de învățăturile streine cele de multe feluri«.

Mateiu Starăș,
Furmanca—Ismail.

În Oaste au mai intrat:

Din Buituri (j. Huned.): Vasile Topor, Rozalia Topor, Gaspar Topor și Maria Topor.

Istorioare mici cu înțeles mare.

Calea vinului.

Lungă, foarte lungă, este calea vinului dela vie până la cârciumă. Înțeleg calea slăbirii vinului.

Întâi și întâi, vinul este »botezat« chiar de producător, afară de cazul când podgoreanul este un creștin viu și adevărat.

Al doilea, vine negustorul de vinuri, care își dă și el — din greu, — contribuția sa, fie la »botezarea« vinului, fie la falsificarea lui.

În al treilea rând, vine apoi cârciumarul, care — negreșit — ține și el să aibă un vin »botezat«.

Trecut prin atâtea mâini, vinul plecat dela vie, din struguri, e de nerecunoscut. E mai mult un fel de oțat și acreală — și boală în oase — decât vinul despre care spune Scriptura că »veselește inima omului«.

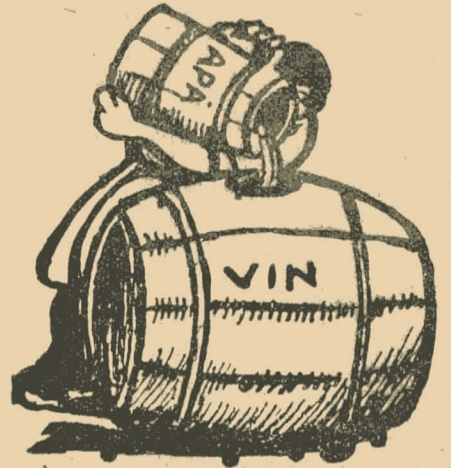
Cam așa s'a întâmplat și cu calea creștinătății. Viața celor dântâi creștini a fost un »vin« curat și adevărat. A fost vinul eșit din asemănarea Mântuitorului: »Eu sunt vița de vie și voi ramurile viței. Cine rămâne în mine și Eu în el, acela aduce rod mult« (Ioan 15, 5).

Dar, în curgerea vremilor »vinul« acesta a tot slăbit... creștinii au tot băgat »apă« în el și l'au tot »falsificat« până am ajuns la »vinul« de azi, la viața creștinilor de azi...

Viața creștinilor de azi este un adevărat »oțet«; este un »vin falsificat«, mincinos. Creștinătatea creștinilor de azi e de nerecunoscut, pentru că oamenii s'au depărtat de »buciumul viței«, de buciiumul vieții, de Iisus Mântuitorul.

Noi ostașii Domnului ne luptăm să scoatem »apa« din vin... sau mai bine zis, ne întoarcem la buciiumul viței pentru că fim iarăși un vin veritabil din »via« Mântuitorului și oricine va gusta din »vinul« acesta — din viața și râvna și purtările noastre — să se aprindă și el de dragoste pentru Domnul și mântuirea sufletului.

Mulți văd în Oastea Domnului cine știe ce »noutate«, de care unii se sparie. Ba încă

alții, atâția și atâția, șoptesc că am fi și noi o »sectă« nouă.

Ei bine, noi vom spune că nu suntem absolut nici o noutate. Noi nu facem altceva decât încercăm să trăim viața și traiul celor dântâi creștini. Căci, vai Doamne, este o prăpastie întreaga între traiul creștinilor celor dântâi și între creștinătatea creștinilor de azi.

Ascultați ce spun Scripturile despre viața celor dântâi creștini:

»Și ceice au primit propovăduirea — spun Scripturile — stăruiau în învățătura apostolilor, în legătură frățească, înfrângerea pâinii și în rugăciuni... și în toate zilele erau așteptând cu un cuget în biserică, și frângând prin case pâine, primeau hrană cu bucurie și cu bunătatea inimii. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod, iar Domnul adăuga zi de zi la numărul lor pe ceice se mântuiau« (Faptele Apostolilor 2, 41—47). »Mulțimea celor crezuseră, era o inimă și un suflet... un mare dar era peste toți... se cutremura locul unde se rugau... și nu era nici unul printre ei care se ducă lipsă de ceva« (Faptele Apostolilor 4, 31—35).

Unde se mai vede însă azi acest traiu al iubirii și înfrățirii Evanghelice? Noi, ostașii Domnului, vrem să ne întoarcem la traiul acesta.

Noi, ostașii, Domnului, vrem să trăim evanghelia... așa cum au trăit-o creștinii cei dântâi. Asta-i toată »noutatea« Oastei Domnului.

(Luată din cartea cu Oastea Domnului, ediția a IV-a care se află sub tipar).

Vorba săracului și vorba bogatului.

Într'un sat trăia un om sărac, — dar foarte înțelept și cinstit și cu temere de Dumnezeu. Dar fiindcă era sărac, ori-ce cuvinte înțelepte spunea el în adunarea oamenilor color ori color, nimenea nu i-le lua în samă, ci din potrivă, mai curând îl batjocoreau, zicând:

— Dacă ești așa de înțelept, de ce ești așa de pârilit și de calic? De ce nu-ți aduce înțelepciunea și ceva avere?

Omul nostru tăcea. Dar Dumnezeu a început să-l ajute. Și azi un pic, mâne un pic, săracul începu a prinde putere și a face și avere, și, după ani,

lumea se trezi că săracul de ieri, a ajuns chiar om cu bunăstare, mai apoi bogat bine.

Dar omul nostru mai băgă de samă ceva: Precum se desfăcea de el sărăcia și-i creștea bogăția, deși capul lui nu era altul decât tot cel de nainte, nici cuvântul lui cu nimic mai înțelept ca mai nainte, — totuși oamenii îi dădeau tot mai mult crezământ și ascultare!... Precum averea îi creștea, așa cuvântul lui mare preșea!...

Odată omul își puse de gând să-i păcălească pe cei ce acum țare-i credeau lui tot cuvântul, și le spuse:

— Am fost într-o zi la vânătoare. Împuşcai un urs şi-l adusei acasă mort. Dar ce-mi fu să pălesc? Până prânzii eu, ursul învie şi sări asupra mea, de pe-aci să mă facă tocană!...

— Aşa am păţit şi eu odată! — zise unul din cei de faţă...

— Da şi eu! — adause al doilea, fiecare vrând a da întărire vorbeii bogatului şi a nu i-o clătina cumva...

Atunci le răspunse bogatul:

— Vai vouă, oameni nemernici şi fără Dumnezeu! Nu vi-i teamă de Dumnezeu şi ruşine de oameni, să minţiţi aşa?! Acum, că mă vedeţi bogat, îmi credeţi ori-ce minciuni şi prostii, iar până eram sărac, nu ascultaţi nici vorbele mele cele mai înțelepte! Măi oamenilor slabi, ţineţi minte că: Adevărul tot adevăr este şi minciuna tot minciună, de pe buzele ori-cui ar răsuna ele!...

Trim. de **Miron Abrudan**,
Căbeşti (j. Bihor).

CÂNTĂ SLUGA DOMNULUI

T A T Ă ...

»Tatăl nostru«

Matei 6, 9.

*Tu fereci roata sorţii,
Tu lepezi cârpa nopţii,
Tu dăpeni raze 'n aier, —
Ţesi pânza de senin,
Şi viforul de vaier
Îl schimbi în zimbet lin...*

*... Tu, mişcă-Ţi geana sfântă
Cu dulce vraja sa
Şi milostiv îmi zvântă
Prihana mea cea grea...*

URECHEA TA...

»Ne mântuieşte de cel rău«

Matei 6, 13.

*Urechea Ta ce 'n veci
N'a fost scăldată 'n somn,
Osârdnic să Ţi-o pleci,
Spre bruşul gliei reci,
Cu grija Ta de Domn.*

*Şi-ascultă 'n cet, cu spor,
Spovada-atâtor: Fii,
Ca şoapta de izvor,
În nopţile târzii,
Cu lună şi cu dor.*

*Căci geme furtunos,
Cu zvon de uragan,
Vrăşmaşul dârz, de jos,
Vrăşmaşul sângeros,
Vrăşmaşul vechiu: Satan...*

A. NANU.

Din Ciclova română.

— Tulburătorii pe lucru. —

La noi »Oastea« e înfiinţată de 2 ani şi ne bucurăm cum ea mângăie sufletele celor ce vin în adunările ei. Şi vin până la 250 de persoane. Ne bucurasem între altele şi de faptul, că un frate cu numele Ilie Brânzei, care fusese 12 ani în adunările Baptiştilor, se întoarsese şi el la calea cea dreaptă şi era tot cu noi, şi un altul, Nicolae Coadă, era tare zelos, cetea mereu din Scriptură şi el şi Brânzei, şi predicau, şi oamenii îi ascultau bucurosi. Dar de-o vreme pe aceşti doi i-a apucat iară duhul înstrăinării şi al stricării legii, că ne-am trezit de curând cu ei ridicând iarăşi glas împotriva icoanelor şi a sfintei cruce! Şi ne-au tulburat adunările şi poporul. Şi au intervenit preoţii şi învăţătorul, dar aceia nu se lasă luminaţi, ţin una şi bună, că au cetit într'un Psalm că: »Sunt ruşinaţi toţi cei ce slujesc icoanelor şi cari se fălesc

cu idolii«. De aceea sfătuesc poporul ca să nu se mai închine la icoane, nici la cruce! Într-o adunare s'a făcut atâta gălăgie încât abia s'a mai putut potoli. — Gândul lor vrăşmaş faţă de sfânta biserică se vede mai ales din aceea, că acum nu au de lucru numai cu icoanele şi cu sfânta cruce ci — hulesc pe toţi preoţii şi pe Arhierei, numindu-i »năimiţi« şi că numai ei ştiu bine, că prin ei vorbeşte »duhul sfânt«. — Dar noi ostaşii credincioşi, nădăjduim că va trece Domnul dela noi şi supărarea aceasta de a perde pe doi dintre noi, pe cari Dumnezeu să-i lumineze să vadă pe ce drum rău au lunecat iarăşi.

Dumitru Percea,
ostaş credincios.

Fraţii ostaşi credincioşi din Ciclova, să nu se mârhească peste măsură pentru întoar-

ceră lui Ilie la vechea sa meserie de rătăcire, şi că încă unul s'a alăturat lui, — ci să judece cu mintea şi cu inima lor, cea lipsită de ură şi de patimă, şi vor vedea uşor, ce greşiţi sunt aceia azi. Că ei se ţin de un verset găsit într'un Psalm (97, 7). Dacă ar fi oameni cu mai multă ştiinţă şi mai ales cu mai multă simţire curată, ar înţelege şi ei, că Psalmii sunt scrişi în vremea celei mai negre păgânătăţi, când mulţimea popoarelor se închinau, în neştiinţa lor, *idolilor*, adică la lucruri cioplite sau la fiinţe neputincioase cari sunt făpturi din lume. Chiar Evreii cădeau în astfel de rătăciri (dovadă când Moise vine aducându-le din munte Tablele legii, cu cele zece porunci, şi-i găseşte închinându-se unui *viţel de aur*, încât în supărarea sa, prorocul trăneste tablele în capul viţelului, de s'au sfărâmat toate şi a trebuit să ceară la Dumnezeu altele... Prorocul când le-a izbit în viţelul de aur, le izbea de fapt în capul poporului său rătăcit!).

În acele vremuri, e firesc că scriitorul şi cântătorul Psalmilor, să scrie şi să grăiască prin ei împotriva *idolilor* şi a celor ce se închinau la *icoane* tot aşa ca şi la *idoli*, adică pe *ele* slăvindu-le, pe *ele* închipuindu-le a fi mici zei! — Şi noi am scrie şi am vorbi împotriva *creştinilor* cari azi s'ar închina la icoane, închipuindu-şi că *ele* le dau harul de sus, că *ele* le pot face binele după care sufletele lor însătează. Dar creştinii noştri nu *icoanelor* se închină, ci *vieţii sfinte, pildei prea curate şi dumnezeieşti pe care cei arătaţi în acele icoane, au trăit-o, lăsându-ni-o nouă moştenire şi sfântă pilduire!* Nu ne închinăm noi lemnului şi hârtiei şi sticlei care închipue pe Sfântul Nicolae, ci duhului facerii de bine şi îndurării pe care el le-a sămănat printre oameni prin viaţa Sa sfântă. Arătând oamenilor chipul lui, icoana lui, dorim ca vederea lui, să atragă spre pilda vieţii lui pe cât mai mulţi din cei ce o privesc şi îşi aduc prin ea aminte de binefăcătorul sfânt. Nici crucii nu ne închinăm lemnului sau argintului

sau aramei din ea, ci suferinţelor Fiului lui D-zeu îndurate pe Cruce şi că prin acele suferinţe ne-a ridicat şi-mântuit şi pe noi toţi. Crucea ne aduce aminte de cele mai înalte, mai sfinte, mai dumnezeieşti arătări ale *bunătăţii* şi ale *iertării* lui Iisus; suferinţele lui pe Cruce sunt culmea arătărilor măririi lui D-zeu care lucra printrânsul, pentru îndreptarea şi mântuirea noastră! Cum voiu putea eu scoate Crucea din valurile acelor sfinte suferinţe şi arătări dumnezeieşti, când pe Iisus nu-l pot vedea nici odată aşa de mare, aşa de mai presus de noi oamenii, aşa de Dumnezeu, ca în clipele răstignirii sale pe Cruce? — Ce ai câştiga tu, biet judecător cu minte mărginită de om, că ai strica icoana aceea măreaţă, cea mai măreaţă, din viaţa Mântuitorului, deslipindu-l pe El de pe Cruce şi Crucea înălăturându-o? Mi-ai dat mie o icoană mai puternică, mai mişcătoare, decât cea care mi-l arată pe cruce? — Iaca pentru ce noi nu putem depărta Crucea de Hristos, şi aşa pecum ne închinăm lui Hristos, ne închinăm şi Crucii pe care El a sfinţit-o prin suferinţele Lui cele fără samăn! Şi punem crucea pe casă şi în casă, pe biserică şi în biserică, şi pe marginile drumurilor, — nu pentru a ne închina lemnului din care e făcută, nu pentru a o face pe ea »*idol*« al nostru, ci pentru a ne aduce mereu aminte de clipele când *puterea* şi *bunătatea* şi *îndelungă răbdarea* şi *iertarea* lui D-zeu, s'a arătat mai puternic ca oricând nouă oamenilor!

Nu mai vrea bietul Ilie şi bietul Nicolae cutare, să se mai închine sfintei Crucii, nici sfintelor icoane, cari au acelaşi rost ca şi sfânta cruce, — treceţi pe lângă ei cu milă, nu-i ocărâţi, nu-i prigonîţi, ci — faceţi ce a făcut Iisus pe Crucea cea nesocotită de ei, când a zis: »*Iartă-le lor Doamne, că — nu ştiu ce fac!*...

Şi voi, bunilor ostaşi dela Ciclova, ca şi de pretutindenea, rugaţi-vă pentru ei, ca Iisus, izvorul îndurării şi iertării celei fără de pereche, să se îndure şi de ei, să-i lumineze şi să-i ierte...

R A P O A R T E

despre lucrările şi adunările Oastei Domnului.

Din Seaca - Olt.

Intrând în sf. şi marele post, am început iarăşi Şcoala duminicală. S'a zis rugăciunea: »Nădejdea mea«. S'a cetit şi tălcuit din sf. Scriptură, apoi Preotul G. M. Seiculescu a vorbit despre: sf. Scriptură şi sf. Tradiţie ca izvoare de credinţă. — S'au cântat cântări religioase din Oastea Domnului cari înalţă şi atrag sufletele ascultătorilor; — apoi lămuriri credincioşilor celor ce voesc să fie luminaţi asupra obiceiurilor creştineşti. — S'au împărţit cărţi de cetit şi foaia »Lumina pentru toţii«, scoasă de Sf. Episcopie a Argeşului; — S'a făcut închiderea cu »Tatăl nostru«.

Mare ne-a fost bucuria când au sosit în mijlocul nostru fraţii: Ion Grecu, Stancu Lupu şi C. Truca din Măldăeni—Teleorman, care auzind de mişcarea începută de Oastea Domnului din Seaca, au venit să roage pe conducătorul nostru, cucernicul Preot Gh. M. Seiculescu, de a merge şi în satul lor. Măldăeni, jud. Teleorman, ca să înfiinţeze şi acolo Oastea Domnului. Această dorinţă o au pentru-că s'au pripăşit acolo la ei, câţiva sectari cari zăpăcesc credincioşii, şi socotesc ei că numai propaganda Ostaşilor Domnului îi pot înfrânge pe propovăduitorii întunerecului.

Le-am făgăduit că după ce

vom intra în legătură cu Preotul satului de acolo, vom face o vizită în satul lor.

Dumnezeu să ne ajute!

Secretariatul Oastei.

Din Zăpodeni (j. Vaslui).

Adunare mângâietoare de suflete am avut noi ostașii și credincioșii din Zăpodeni, Vineri la 20 Febr., când ne-am adunat în număr mare la fratele Pavel Peptu, începând adunarea cu »Tatăl nostru« și »Apărătoare Doamne«, cântate de toți cu evlavie. Venise la noi și fratele Alexandru Pilot, care ne-a vorbit despre folosul Oastei. S'a cântat: »Cruce părăsită... »Cine bate, cine ești... ș. a. Oastea a sporit din acest prilej cu încă 4 membri. D-zeu ajute celor ce ajută și ei mișcarea aceasta de mântuire a sufletelor.

Ion V. Bălăuță.

Din Gura Niscov

(jud. Buzău).

La 15 Febr. fiind aici »Cerc preoțesc« cu slujbă în sobor, ostașii de aici, deși era o vreme vrășmașă, ploaie cu lapoviță, nu au pregetat a merge cu toții la sf. biserică, spre care mergeau sătenii pâlcuri-pâlcuri. Au slujit 4 preoți împreună cu cucernicul protoiereu, cântând corul în 4 voci, din care facem și noi ostașii, parte, având conducător pe zelosul nostru preot Teodor Dragomirescu. — Predica a rostit-o pâr. Mariș despre învățatura cu judecata de apoi, iar pâr. protopop zbiciuind necredința atâtor oameni de azi și rătăcirea altora dela dreapta credință. La adunările de după masă a Cerului, corul am cântat câteva cântări de ale Oastei »Apleacă-mă Iisuse«, »Stai pe loc...« și 2 cântece populare patriotice; — băieți de școală au declamat poezii religioase, ca: »Deșteaptă-te creștine...« ș. a. — Părintele paroh a lăudat mișcarea Oastei Domnului pornită aici de câțiva tineri, și ne dă tot sprijinul său, pentru ce Domnul să ni-l țină să ne ajute!

Ioniță Nastase, ostaș.

— În *Pătrăuți-de-jos* (Bucovina), Oastea Domnului, spre lauda ei fie spus, ține adunări în fiecare Mercuri și Sâmbătă seara, — și toate locurile se umplu, până la cel din urmă, cu credincioși. — La »Intîmpinarea Domnului« (2 Febr.) a avut sărbare mai deosebită, după prânz. A tâlcuit cu pricepere fratele Ilie Procopie, și s'au cântat cântări frumoase. S'au făcut și numeroase înscrieri de ostași noi.

— În *Nicoleşti* (j. R.-Sărat) s'a înființat »Oaste« numai la Anul-nou 1931, și azi (după două luni și ceva) are 26 membri, cari toți laudă pe Domnul, că a trimis și la ei binecuvântata »Oaste«. Ostașii sunt mult mai buni decum era înainte! Și sporesc mereu în râvnă și dragoste pentru viața curată.

— În *Bistrița-Bărgăului* s'au adunat la 22 Febr. ostașii din Tiba-Bărgăului și Prundu-Bărgăului pentru a avea sărbarea sufletească dorită de inimile lor cari caută pe Domnul. Ne fiind în Bistrița Bărgăului ter-

minată (gata) biserica, ostașii și credincioșii, peste 150 de inși s'au adunat în școală (în care se slujește și sf. Liturgie) și aci, cu părintele paroh al locului Aurel Manda și cu dl învățător, au ajutat la mângăerea sufletelor prin cântările, tâlcuirile și cetirile oastei. Buna sămănătură va răsări, cu ajutorul Domnului, bogată și aci. Gavril Guorza lui Simion, înscris ostaș, va lucra și cei buni îl vor ajuta.

— În *Bucești* (j. Tecuci) fiind la 22 Febr. Cerc pastoral preoțesc, au venit și ostașii din *Șerbănești*, luând parte la sfintele slujbe, iar după slujbă ostașii au cântat câteva cântări alese ale oastei, ca: »Zece fecioare«, »Iisus vă chiamă«, »O, ce dulce-i Domnul sfânt«, — cari au plăcut la tot poporul. Pâr. Cristea, președintele Cercului i-a lăudat pe ostași pentru evlavia lor. Mergând dela biserică spre masă, ostașii au mai cântat, spre plăcerea poporului. După masă în școală au fost predici cumiști pâr. Turcu din Grivița, iar ostașul Tache Hodor a spus poezia despre beție și tutun.

— Tot așa au făcut în 25 Ian. în comuna Decheni. — D-zeu ajute tuturor în munca bună a lor.

Din Bărboși (j. Turda).

Mica oaste de aici merge cu bine spre ținta sa. Am pornit aici în comună o nouă ofenzivă, căci avem aici sectari, mileniști, și avem mult de muncă cu ei. Le arătăm rătăcirea lor păcătoasă și ce cred despre suflet, raiu și iad, și rămân rușinați. Pe urma lămuririlor lumea se înviorează tot mai mult pentru înfrate în »Oastea Domnului«. Dela Crăciun încoace ținem tot câte 3 adunări pe săptămână: Mercuria, Vinerea și Dumineca, și Dumnezeu ajută ofensivei (luptei de cucerire) a noastre. Am avut zilele astea o dovadă: Un frate a fost mai multă vreme milenist; iubind purtarea și tâlcuirile »Oastei« i-a părăsit pe rătăciți, spunându-le că sunt numai niște mincinoși! Credem că numărul nostru de 7, câți suntem azi, va spori în curând, pentru ce rugăm pe Dumnezeu să ne ajute.

In Oaste au mai intrat:

Din Măneru (jud. Hunedoara): Gheorghe Matarga.

Din Rusculița (jud. Hunedoara): Miron Bădău.

Din Sohodol (j. Alba): Sălăjan Aron și soția Zamfira, Ioan Gligor și Maria, Todor Pavău și soția Rafila, Ana Todoruș, Ilana Senilă, Alexandru Pantea, Vasile Briciu și soția Sofia și fiul Adrian.

Din Podu-Vadului (j. Prahova): Salomea A. Drăgușin.

Din Călățele (jud. Cluj): Văd. Vlaie Onița.

Din Salcea (j. Botoșani): Gheorghe Vict. Nechită. — Din Telega (j. Prahova): Zoia St. Ioniță, Anica I. Dumitru Anica, S. Sinoiu, Maria Gh. Popa.

Din Râscușii (j. Hunedoarei): Vasile Topor, Rozalia Topor, Popa Gașpăr, și Vuța Topor.

Din Amara (j. R.-Sărat): Marius I. Prezeret și soția Dobrița și fiii: Arsenie, Radu și Mihaica, Stana S. Manea și fiii: Constantin și Marița, Stanca I. Necula, Dafina Z. Trandafir.

O oaste care croește drum larg și ceresc și pământesc, lucrării sale.

Întemeierea »Oastei Domnului« în Blăgești (Pașcani) și hotărârea ei.

În ziua de Botezul Domnului ne-am adunat în Casa gospodarului Vasile Roman, din Blăgești, 12 cetitori și abonați mai vechi ai »Luminei Satelor«, spre a ne sfătui dacă e nevoie să întemeiem și aici o »Oaste«. Din sfatul tuturor am înțeles că nimic nu se va alege de viața noastră, că nu putem nădăjdui bucurii în casa noastră, nici dela copii, — din pricina slabei noastre credințe în Dumnezeu, a inimii noastre înșelate de diavolul, a vieții păcătoase pe care o dăm pildă și copiilor noștri.

Și am înțeles, că numai luând de stăpân al cugetului și inimii noastre, de sprijin și mângâietor, pe Domnul Iisus, putem nădăjdui o viață rodnică, și dobândirea moștenirii viitoare.

Ne-am rugat atunci lui Dumnezeu să ne ajute a face din inimile noastre cetăți ale Lui, din care să gonim toate ispitele diavolești: mânia, trufia, lăcomia, lenea, desfrânarea, pizma și zgârcenia, și — înarmându-ne cu armele credinței, și dragostei creștine, — să ne facem Ostași ai Domnului...

Dintre cei de față, afară de subscrisul care sunt ostaș mai vechiu, s'au înscris patru și anume: Gh. D. Anton, Vasile Gh. Andrei, Simion Gh. Dondaș și moș Toader I. Duduman; apoi și Vasile V. Ursachi, care nu putuse lua parte la adunare.

Crezând încă de a noastră datorie de ostași să punem oarecare rânduială și în viața noastră gospodărească, ne-am hotărât a ne povățui frățeste între noi asupra treburilor gospodărești: în privința cultivării ogoarelor și grădinilor, a îngrijirii vitelor și păsărilor, a folosirii timpului, a dobândirii bunelor deprinderi și purtări.

Am hotărât ca datorie pentru fiecare ostaș al cercului nostru de a pune la cruțare, pe numele său, la o Bancă populară, în fiecare lună, dela cel puțin 10 Lei în sus, așa cât va fi în puterea sa. Vom pune însă *regulat*, ca să ne facem o deprindere, ca să căpătăm atragere pentru Bancă populară.

Vom lua asupra noastră purtarea unei *Căse de sfat și cetire*, prin care vom căuta a fi cât mai folositori obștei satului.

Am hotărât încă ca datorie pentru fiecare ostaș a pune la Banca populară câte 5 lei lunar, pe numele »Fondului de ajutorare a Oastei Domnului, Blăgești«. Vom lămuri la tot satul gândul acesta al nostru de a face un fond, din venitul căruia să fie ajutați cât mai bine, cei în lipsă. Și vom stăruia da cât mai mulți, cât îi vor lăsa inima, cu prilejul pomenirilor sau a zilelor de bucurie: nunți, cumătrii, culegerea roadelor...

Am rugat pe Dumnezeu să binecuvinteze acest Fond,

ca să poată face din venitele sale cele mai bune așezăminte de binefacere creștinească.

Adăugăm că Părintele Gh. Bicleanu, iubitul nostru preot și duhovnic, ne încurajează pentru »Oaste«, și vom cere în Biserică o slujbă pentru începutul ce am făcut.

Dr. Const. D. Samson,
Pașcani.

Eu am crezut și El m'a ajutat.

— Scrisoare din Ilfov. —

Dragostea pentru a asculta cuvântul Domnului, mă poartă și pe mine din loc în loc, ca pe om după noroc; așa am ajuns și prin București, și la o biserică am văzut pusă o înștiințare pe ușă, că biserica e totdeauna deschisă, și în cea mai mare parte a zilei, un preot se roagă întrânsa, — îmbiind prilej trecătorilor, să intre pe o clipă, să se roage și ei. Pe mulți i-am văzut mergând până la hârtia cu scrisoarea de pe ușă, apoi făcându-și o cruce, sau trecând numai pe stradă și așa în mers făcând semnul crucii. E și acesta un semn al credinței, dar prea slab semn — Frate Creștine! Nu e destul să-ți faci o cruce în fugă, ci — îndrăznește, intră, privește frumoasele icoane sfinte cu chipurile cari par'că îți vorbesc din ele, închină-te cu adâncă credință, cu mătâni la Icoana Maicii Domnului și te roagă cu lacrimi de pocăință și Maica Domnului va binecuvânta casa ta și cu toți și toate ce se vor afla întrânsa!...

Eu așa am făcut și nu-i pot mulțami din destul Sf. Maice, că — ruga mea a auzit și datu-mi-a ajutorul dorit. Eram strein și gol și flămând, și — când am pogorît treptele sfintei biserici în care mă rugasem, — un domn care sta în față, văzându-mă din ce loc ies eu, m'a întrebat cine sunt, de unde sunt? Și dacă i-am spus, îndată mi-a zis: Vino cu mine: Îți dau eu de lucru!... Și iaca Maica Domnului, în care eu am crezut, m'a și ajutat și mai multe zile având de lucru, mult m'am ușurat. Slăvită fie Ceea căreia m'am închinat și care m'a ascultat!

Marin Matei, ostaș.

Poșta Redacției.

I. G. Mih. Bodești (j. Năsăud). Scrisorile scrise cu creionul (ceruza) se pun de-o parte, fiind greu de citit. Așa s'a pus și a d-tale.

I. P. în B. Cereri de ajutoare pentru acel scop, n'are rost să publicăm, — că azi nu ați primi nici un răspuns. E atâta lipsă peste tot locul, că orice astfel de cerere, e un strigăt în pustiu. Faceți ce puteți din puterile d-voastre, doar mărind o cameră (odae) din cele ce aveți azi. Pentru adunările sărbătorești, folosiți sf. biserică.